

Ето ме дому, каменој гори,
камена кућа, камени праг,
где сваки камен српски ми збори,

српство мило камени траг...

Ето ме стазом крај горског врела,

откосе тужим, тај мртви строј,

најлепши мириси горског опела,

откосе, брате, Србине мој...

Здраво ми био савардаче,

јоште ти кржаве за српство ране,

јоште те ветар вида и плаче,

горскога братства игумане...

Јоште се ливаде подмижавају,

јоште је поток на послушању,

јоште нас нерођене пострижавају

јоште ми звоници о највишем грању...

Ево ме горо, милоснице, мати

небом на камене скуте се привих,

немам те чиме до свећом даривати

с колевка пустих и грובה живих.

Певај ми шумо о српству светом

за које живот мило је дат,

сплети ми венац божуром цветом

да могу жив у смрти спат.

Благослови горо, кротка и плаха,

кад Призрену поћ позову дани,

достојан да будем витезова- монаха,

и васкрслог Србља молебани...

Црна Горо- косовско ми поље,

доме мили- пећко кадилиште,

лаже несој Немањићка ниси,

лажу да си српско губилиште!

Лажу, горо, страх их од камена,

од откоса, распетог катуна,

од крвавог с огњишта пламена,

од причешћа са гусала струна.

Лажу, горо, лажу да постоје,

жална лица без игде одраза,

метох ти си свете вере моје,

барјак српски нашега образа!

Мој камену- дечански темељу,

сузо моја ситничка притоко,

залуду ми разгрђу те горо,

корен твој је небу, повисоко....

(Два у један)

